

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

14.

május 7.

VI. Pál pápa HUMANAE VITAE című enciklikája

A helyes születésszabályozásról

II. fejezet 1.-7. pontok

A házasságban megélt szeretetkapcsolatnak van egy élet-íve. Ez általában nem sima, hanem vannak magaslatok és vannak mélységek is benne. Minden párnál közös a kezdeti fölfelé ívelés, ez a „románc” időszaka. Később azután jönnek a csalódások, jönnek mindenféle nehézségek, a fölfelé ívelés meg-megtörik, és a szeretetkapcsolat inkább hegyes-völgyes hullámvonallal jellemezhető. Érdeemes megrajzolni mindenkinek magának a kapcsolatuk élet-ívét, és érdemes egymásnak is bemutatni azt, hogy kettőnk közül ki hogyan látja, ki hogyan értékeli az eddig megtett közös utat.

Ezek a visszatekintések hasznosak, mert mindkettőnkben megfogalmazódhat, hogy ki miért lehet a másiknak hálás. El lehet beszélgetni az élet-ívben megrajzolt (megélt) kisebb-nagyobb csúcsokról, mélypontokról, és e beszélgetés közben szinte biztosan kirajzolódik nálunk is az, amiről tulajdonképpen az enciklikának ez a része beszél:

A házastársi szeretetünket és a szülői felelősségünket nemcsak a pillanatnyi élethelyzetekben kell vizsgálnunk, - éppen egy mélypontra, vagy éppen egy csúcson - hanem egy teljes életen át is. Ennek során az egész embert és teljes hivatását kell nézni, nemcsak a természetes és földi, hanem a természetfölötti és örökkévaló hivatásunkat is.

Ilyen beszélgetés kapcsán észre lehet venni, ha valamit közösen, kettesben nem jól tettünk, és ügyelni lehet arra, hogy merre tartunk.

Az enciklikának ez a része két súlypont köré összpontosít: Fejlődik-e, növekszik-e megfelelőképpen a házastársi szeretetünk, és ezzel együtt fejlődik-e, épül-e a szülői felelősségünk? - Mindezt természetesen a helyes születésszabályozással kapcsolatosan fejti ki a pápa.

A következő hetekben szó lesz majd az enciklikában tárgyalt „meg nem engedett” és „megengedett” módszerekről. A mostani gondolkodásunk inkább erre az egész életre szóló hozzáállásunkkal kapcsolatos. Ezzel kapcsolatban közlünk az alábbiakban néhány olyan kérdést, amit érdemes megbeszélni házaspároknak kettesben is, de lehet róluk beszélgetni kis családközösségekben is.

- Mennyire engedjük be Istent a kapcsolatunkba?
- Amikor beengedjük, akkor hogyan, miért tesszük ezt? - Megszokásból? Félelemből? Számításból? Alázatból? Bizalomból? Vagy csak azért, mert hiányzik valami belülről?
- Hogyan „nehezedik ránk” az Egyház tanítása a születésszabályozással kapcsolatban? Milyen konkrét előnyökkel és milyen nehézségekkel jár ez mi kapcsolatunkban?
- Jól tudjuk, hogy Isten az élet és halál fölött korlátlanul rendelkezni képes. És mégis úgy akarta, hogy bevonjon minket is ezekbe a döntéseibe. Hogyan hat ránk, kettőnkre az, hogy ebben a kérdésben a „munkatársai” lehetünk? Be akarjuk-e vonni mi is Őt a döntéseinkbe, vagy ki akarjuk sajátítani az egészet magunknak? (Olyan ez, mint amikor egy pékmester kenyeret kínál Neked, és erre Te el akarod venni a sütődéjét.)
- Hogyan lehet „tisztességesen” megbeszélni Istennel, hogy nekünk kettőnknek hol van a határ? - Mi az, amit felelősséggel fölvállalhatunk, és mi az, amit fölvállalni már felelőtlenység?
- Házasságunk kezdetén állunk / vagy éppen a „kapuzárás előtt”, vagyunk: - Mit jelent nekünk akkor ez a szó, hogy „családtervezés”? Mi ebben az etikus, és mi az, ami már nem?